

Livstegn fra Okhaldhunga i mai 2024

Kjære dere,

Regnet har endelig kommet! Det var tørt og disig av røyk fra utallige skogbranner denne våren. Men nå er luften friskere og fargene klarere enn de har vært på lenge.

I tillegg har det vært bryllupssesong, kanskje et spesielt lykkebringende år å gifte seg, det har i alle fall vært det ene bryllupet etter det andre i landsbyene rundt omkring, med festmusikk som har ljomt mellom åssidene fra høyttalere som er satt opp for anledningene. Av og til føles det som en velsignelse når strømmen går...:)

Jeg fikk jo en tur til Bajhang i januar. En utrolig fin tur. Det var drøyt fire år siden jeg var der sist, og jeg fikk både besøkt EVE prosjektet som vi var med å utarbeide, og også våre gamle prosjektområder. Det er mye som vokser og gror både i de nye og gamle prosjektområdene. Fantastisk oppmuntrende å være vitne til.

Dette er Chainpur, 'hovedstaden' i Bajhang, og hvor UMN har et distriktkontor

Turen ble til fordi Audun og Petra skulle på oppdrag for Normisjon for å lage en liten film og rapportere om arbeidet i Bajhang. Det var en gyllen mulighet for meg til å bli med. Først for å fungere som mellomperson, oversetter og alt det. Og så for å være på besøk i gamle områder.

EVE-prosjektet jobber med å bekjempe vold mot jenter og kvinner og arbeide for likeverd. Det er gruppene – for kvinner, menn, og ungdom, som er kjernen i arbeidet. Gruppene blir steder hvor de samles og diskuterer tema som opptar dem, og bestemmer seg for hva de vil gjøre. Det høres enkelt ut, men det er helt fascinerende hva som kommer ut av slike gruppeprosesser.

Det er som at alle blir tydeligere og viktigere som personer i møte med de andre, og de får til alt mulig av tiltak i nærområdet sitt når de bestemmer seg for det sammen. Gruppene har også vært viktige for å ivareta jenter og kvinner som blir utsatt for vold i hjemmet.

Noen av de det var veldig oppmuntrende å møte fra det gamle prosjektområdet, var denne gruppen: Single women's group i Lekhgaun. De fleste av dem er enker. De møtes fremdeles, fire år etter at prosjektet avslutta. Gjennom årene har de samlet noe penger i gruppa slik at de

kan støtte barna sine/ barnebarn med skolegang. Ei av disse damene fortalte at dersom lærerne ikke gjør jobben sin med å undervise, så går de og sier fra at de må gjøre jobben sin ordentlig. Det ville aldri ha skjedd tidligere, et tydelig tegn på noen som har fått en stemme og bruker den til beste for neste generasjon. Veldig gøy å høre hvordan de snakker og deler.

Så lurte de på hvordan jeg klarte meg i Okhaldhunga, og sendte meg en pose lokal rød ris da jeg reiste. Den røde risen fra Lekhgaun spiser jeg bare ved spesielle anledninger, og den minner meg om disse damene og omsorgen deres.

Binu Rai fra Okhaldhunga kom og var med på den siste delen av turen. Hun driver en radiostasjon i Okhaldhunga, og benyttet sjansen til å gjøre flere intervjuer med de som hadde vært med i prosjektet. Her i samtale med Mohan Lal BK, en av de som startet Dalit Help Society (DHS) i sin tid, og som har fått til store endringer i sitt nærmiljø. DHS er en av UMN sine

lokale partnerorganisasjoner i Bajhang.

Da jeg kom hjem til Okhaldhunga var det avskjed for John og Sally. De har vært viktige personer for meg og mange her, og gjort en kjempeinnsats på sykehuset de siste 4.5 årene. Her fra en tur vi hadde ikke lenge før de dro. John ble alvorlig syk like etter at de reiste herfra, og var innlagt på sykehus i Pokhara med dobbeltsidig lungebetennelse.

Nå er de tilbake i Australia og har hatt en velfortjent ferie og tid sammen med familie. John er takk og lov frisk igjen. Husk gjerne på dem, dere som ber, om Guds velsignelse og nåde over dagene deres når de skal finne ut av livet i Australia igjen.

Det gode er jo at nye folk kommer. Jeg har fått nye naboer i etasjen under; Douglas og Tarisa Brown fra USA. De er noen utrolig trivelige folk, og vi håper de blir værende her lenge. Douglas er kirurg, og Tarisa er blant annet engasjert med gjestehuset.

Før Tarisa kom hadde jeg også for en tid ansvaret for gjestehuset. Og det har vært mange besøkende å ønske velkommen denne våren.

Ikke minst var Kristin og Erik Bøhler her, som mange av dere kjenner, og som i alle fall hele Okhaldhunga kjenner. Veldig oppmuntrende å se engasjementet og hjertet de har for dette stedet fremdeles. De var rundt omkring på besøk i et imponerende omfang de ukene de var her, også til de som ofte blir glemte av andre.

Like etter kom Dorothea og Magne Vestøl som jobbet her med utbyggingen av sykehuset i flere år, og dattera deres Ingvild, som er ei god venn av meg. Veldig glad for tid sammen med dem.

Å jobbe i Okhaldhunga gir meg ofte følelsen av å være en del av en mye større historie enn min egen. Det har denne våren vært en god påminning om. Det er

spesielt å tenke på alle som har jobbet her og satt spor på sine forskjellige måter. Det er det de har gjort, som vi som er her nå bygger videre på.

Det mest spesielle besøket for min del var nok likevel min onkel Morten som kom for to uker. Han var min fars mye yngre bror, og det var spesielt å bli mer kjent med han. Han har jo alltid hørt om Nepal, og nå fikk han omsider vært her selv. Han er en stor fotoentusiast, og var helt overveldet av alle motiv og inntrykk som det er. Skal bli spennende å se bildene hans. Her er vi på verandaen sammen med Susmita som ofte er innom.

Etter alle besøkene var reist fikk jeg litt uventet rollen som oversykepleier. Pabita, som egentlig er oversykepleier, har vært borte i to år for å ta en mastergrad i sykepleie. Nå måtte vikaren avslutte tidligere enn ventet, så jeg ble spurt om å overta rollen for et par måneder fram til Pabita kom tilbake fra studiet. Jeg ser ikke på meg selv som en født leder akkurat, men det har likevel vært en interessant erfaring. Vi har 54 sykepleiere på huset nå, med ganske ulik utdanning og erfaring. Det er mye som skjer og mye man kan ta tak i, og mange å følge opp.

På tavla over skrivebordet mitt står det:

*Work for the peace and prosperity of the city where I sent you into exile.
Pray to the Lord for it. Jer 29:7.*

Dere skal fremme fred for den byen som jeg har ført dere til i eksil, og be til Herren for den!

Ikke at jeg føler meg i eksil, men jeg er jo langt hjemmefra på flere måter. Det gir en god påminning om hva jeg skal gjøre her hvor Gud har ført meg. Jobbe for fred, og be for stedet.

I de ukene mens jeg har hatt denne rollen har vi både ansatt nye sykepleiere, to har sagt opp for å reise utenlands, vi har hatt overraskende besøk av folk fra helseministeriet og lokale myndigheter, og det er det ene og andre av folks behov å finne ut av. Det er en mangfoldig jobb. Det var en viss lettelse i meg da Pabita kom tilbake i går, hun har alt det som skal til for å fylle denne rollen på en god måte. Be gjerne for henne, om visdom og ledelse, og glede i hverdagene.

Ellers har vi også hatt besøk av to jordmødre fra USA, som begge er engasjert i Nepal. De hadde blant annet noe undervisning for sykepleierne mens de var her om gjenoppliving av nyfødte og håndtering av store blødninger etter fødsel. For meg var det spesielt fint å ha noen med lignende fagbakgrunn å kunne diskutere med, og høre hva de tenker om mange ting.

Men det har også vært en tøff tid. Pan Kumari, en pasient som har vært inn og ut av sykehuset her så lenge jeg har vært her, døde tirsdag for to uker siden. Hun hadde seks barn, minste av dem på åtte. I påska for to år siden kom hun for første gang på gudstjeneste, det var på utegudstjenesten på den store steinen i åkeren like ved sykehuset. Siden det har både hun og jentene hennes vært

trofaste i kirka. Det vil si, når hun har vært frisk nok. De siste månedene var hun innlagt med lungeproblemer av alle salg, og til slutt orket ikke kroppen mer. For henne var det vel godt å få slippe omsider, men det var hjerteskjærende å se barna ved graven til mor si. Be for dem, om at de må ha alt det de trenger av omsorg og trygghet mens de vokser opp.

Til slutt. Jeg fikk arbeidsvisum fornyet i mars, men søkte denne gangen bare om seks måneder. Det betyr at jeg jobber fram til slutten av september, og at jeg avslutter her da. En veldig vanskelig beslutning å ta, dette er et sted som jeg er blitt veldig glad i. Og det er jo ikke bare en jobb, men et liv og et hjem ... Likevel. Jobben jeg kom for å gjøre har jo forsvunnet, og det har ikke vært så lett å finne ut av hva jeg skal gjøre etter det, annet enn å fylle de umiddelbare behovene som alltid vil dukke opp på et sted som dette. Jeg vet at Gud vil sørge for dette stedet slik han har gjort i alle år hittil. Og jeg stoler på at han vil lede meg også, dit han vil, etterhvert.

Ønsker dere gode dager i forsommeren der nord.

Takk for at dere er der, Guds velsignelse og nåde over dagene.

Varm hilsen fra Liv

Ta dere tid til et slag ludo i kveldssola dere også :) Her er naboene på helikopterplassen med utsikt over dalen.